

מִדְּאֵתָא נָחַשׁ עַל חוּה, (דף עח ע"א) אָטִיל בָּהּ
זוּהֵמָא, וְקִין מִהֵוּא זוּהֵמָא נָפִיק.
וְאִי תִימָא אִין נָפִיק מִתַּמִּין, וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם
יָדַע אֶת חוּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת קִין,
דְּמִשְׁמַע דְּמָאָדָם הוּה, וְלֹא מִסְטָרָא אַחֲרָא,
וְאֵת אִמְרַת דְּאָטִיל נָחַשׁ בָּהּ זוּהֵמָא וְנָפִיק
מִינֵיהּ קִין.

אֲלֵא, וְדֵאִי הֵוּא נָחַשׁ אָטִיל בָּהּ זוּהֵמָא,
וּמִהֵוּא זוּהֵמָא אִישְׁאִיב בָּהּ הֵוּא רוּחַ
בִּישָׁא, וְהֵוּא הוּה מְכַשְׁפָּא בְּמַעְהָא, וְלֹא
הוּה לִיה גּוּפָא לְאַתְכֵּלְלָא בִּיה, וְלִמִּיפֻק
לְעֵלְמָא. וְכִין דְּאֵתָא אָדָם, בְּאַתְעָרוֹ דְּהֵוּא
זוּהֵמָא, וְאַתְחַבֵּר בְּאַתְתִּיה, עֵבֶד לִיה גּוּפָא
לְהֵוּא רוּחָא בִּישָׁא דְּהוּה בְּמַעְהָא, וְאַתְכֵּלְלִיל
בְּגוּיָה, וְנָפִק לְעֵלְמָא בְּדִיוקְנָא מְעִילָא וְתַתָּא.
וְחוּה אֲשַׁנְחַת בְּהֵאִי, וְאַמְרַת קְנִיתִי אִישׁ אֶת
ה'. עִם ה'. וּבְגִין כֵּן, כָּל עוֹבְדֵי דְקִין,
הוּוּ מִהֵוּא סְטָרָא אַחֲרָא בִּישָׁא. וְכַד אֵייתִי
קוּרְבָנִיה, מִהֵוּא סְטָרָא בִּישָׁא אֵייתִי לִיה.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שם ד ג') וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא
כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

וְתוֹסַף לְלֵדַת אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל (שם פסוק ב). דְּוִדָּאִי
הֵוּא רוּחָא בִּישָׁא אֲתַתְקַף וְאַתְגַּבֵּר
בְּעוֹבְדָא דְקִין, וְאַתְבֵּר חִילָא וְתִיקְפָא בְּהָבֶל,
וְלֹא הוּה לְגַבִּיהּ כְּלוּם. עַד הָכָא הוּה בְּסְטָרָא
דְּזוּהֵמָא כּוּלָא.

כִּין דְּאֵתָא לְבֵתֵר וְאַתְיִילִיד שְׁת, אֲתַבְּסָם
עֵלְמָא, בְּצַדִּיקִי וְחִסִּידִי דְהוּו לְבֵתֵר
בְּעֵלְמָא. ש"ת: דָּא אִיהוּ סִיוְמָא דְאַלְפָא בֵּיתָא.
וְאַף עַל גַּב דְּאַתְבְּסָם, לֹא אַעֲדִיאוּ עֲקִימוּ בִּישָׁא
מִעֵלְמָא, אֲלֵא אֲתַכְפִּיָּא מִקְמִי סְטָרָא
דְּמַהִּימְנוּתָא, סִיוְמָא דְאַתְוּוֹן.

מִשְׁבָּא נָחַשׁ עַל חוּה, הָטִיל בָּהּ
זְהֵמָה, וְקִין יָצָא מֵאוּתָה זְהֵמָה.
וְאִם תֹּאמַר אִין יָצָא מִשָּׁם, וְהָרִי
כְּתִיב וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּה אִשְׁתּוֹ
וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת קִין? שְׁמִשְׁמַע
שְׁהִיה מָאָדָם, וְלֹא מִצַּד הָאֲחֵר,
וְאַתָּה אִמְרַת שְׁהִנְחַשׁ הָטִיל בְּחוּה
זְהֵמָה וְיָצָא מִמֶּנּוּ קִין?

אֲלֵא וְדֵאִי שְׁאוּתוֹ נָחַשׁ הָטִיל בָּהּ
זְהֵמָה, וּמֵאוּתָה זְהֵמָה נִשְׁאָב בָּהּ
אוּתָה רוּחַ רָעָה, וְהוּא הִיָּה
מְכַשְׁפָּשׁ בְּמַעְיָה, וְלֹא הִיָּה לוֹ גּוּף
לְהַכְלִיל בָּהּ וּלְצֵאתָ לְעוֹלָם. וְכִין
שָׂבָא אָדָם, בְּהִתְעוֹרְרוּתָ שֶׁל
אוּתָה זְהֵמָה, וְהִתְחַבֵּר עִם אִשְׁתּוֹ,
עָשָׂה גּוּף אֶל אוּתָה הָרוּחַ הָרָעָה
שְׁהִיָּתָה בְּמַעְיָה, וְנִכְלָל בְּתוֹכּוֹ,
וְיָצָא לְעוֹלָם בְּדִיוקְנָא מְמַעְלָה
וּמִטָּה.

וְחוּה הִשְׁגִּיחָה בָּהּ, וְאַמְרַה קְנִיתִי
אִישׁ אֶת ה', עִם ה'. וּמִשּׁוּם כֵּן,
כָּל מַעֲשֵׂי קִין הָיוּ מֵאוּתוֹ הַצַּד
הָרָע הָאֲחֵר. וּכְשֶׁהִבִּיא קִרְבְּנוֹ,
מֵאוּתוֹ צַד הָרָע הִבִּיא אוּתוֹ. זְהוּ
שְׁכָתוֹב (שם) וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא
כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִין.

וְתוֹסַף לְלֵדַת אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל
(שם). שְׁוֹדָאִי אוּתָה רוּחַ רָעָה
הִתְחַזְקָה וְהִתְגַּבְּרָה בְּמַעֲשֵׂה שֶׁל
קִין, וְנִשְׁבֵּר הַכֹּחַ וְהִתְקַף שֶׁל הָבֶל,
וְלֹא הִיָּה אֵלָיו כְּלוּם. עַד כָּאן הִיָּה
בְּצַד שֶׁל כָּל הַזְהֵמָה.

כִּין שָׂבָא לְאַחֵר כֵּן וְנוֹלַד שְׁת,
הַתְּבַסָּם הָעוֹלָם בְּצַדִּיקִים
וְחִסִּידִים שְׁהִיו אַחֵר כֵּן בְּעוֹלָם.
שְׁת, זְהוּ סִיוִם שֶׁל אֲלֵפָא בֵּיתָא.
וְאַף עַל גַּב שְׁהִתְבַּסָּם, לֹא הִסִּירוּ
הָעֲקֻלָּתוֹן הָרָע מִן הָעוֹלָם, אֲלֵא
נִכְנַע מִלְּפָנֵי צַד הָאֲמוּנָה, הַסִּיוִם
שֶׁל הָאוּתִיּוֹת.

שְׁחֲרִי עַד כָּאן נִבְרָא הָעוֹלָם
בְּאוּתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְלֹא נִשְׁלָמוּ

דְּהָא עַד הָכָא אֲתַבְּרִי עֵלְמָא בְּאַתְוּוֹן דְּאוּרִיָּתָא, וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ אֲתוּוֹן,

האותיות עד שגולד ש. פיון
שגולד ש. נשלמו כל המעשים
שלמעלה ולמטה בסוד האותיות.
אז התבסס העולם, שהשתלמו
תקוניו. מכאן והלאה התחיל
העולם להתנהג כפי ישר דרכיו.
הראשית שהתחיל, מאותן
האותיות שגשגו בראשונה.
אדם מתחיל באל"ף ומסיים
במ"ם. ואחר שסיים אלפא ביתא
בש"ת, הקזרו אותיות אנו"ש,
אל"ף כבתחלה, נ' שהיא אחר מ'
שגשגה מאדם. ש' הראשית של
אותיות ש"ת. נטל אותיות זה
ומזה. ו' דיוקן של אדם, להראות
שהרי משת התניחו הדורות
בעולם בדרך ישרה פראוי.

ובסוד האותיות הכל נבנה.
והלכו שלשים ושתים אלפא
ביתות, עד שעמדו ישראל על הר
סיני. פיון שעמדו ישראל על הר
סיני, התכנסו האותיות, ונסתרו
בהפוך האלפא ביתות, ויצאה
התורה כלולה בשלשים ושנים
שבילים של סוד החכמה
העליונה, ונרשמה אלפא ביתא
בשנים עשר תחומים, שנים עשר
שבטים, פרט לשנים שהסתלקו
מהם, והם ח"ט, שאין נראים
בהם כלל.

עד שנכנסו לארץ בתחלה, והיה
חרם ביניהם בחטאו של עכן, ואז
חזרו אותן שתי אותיות שהיו
מסתלקות מהם, והם מכריות
ואומרות: חטא ישראל.
והאותיות הללו לא הסתלקו
מהם, אף על גב שהיו בארץ
הקדושה בכל דור ודור.

עד שבא שלמה ובנה את בית
המקדש והתישבו העולמות
מעלה ומטה בדיוקן אחד, אז
התישבו כל האותיות, ואותן שתי
האותיות שהיו רשומות ביניהם
לרע, התהפכו לטוב, הפכו לטח,

עד דאטייליד ש. פיון דאטייליד ש.ת,
אשתלימו כל עובדין דלעילא ונתא, ברזא
דאתון. פדין אתבסם עלמא, דאשתלים
תיקוניו. מכאן והלאה, שארי עלמא
לאתנהגא בפום מישר אורחוי.

שירותא דקא שארי, מאינון אתון דאשתבקו
בקדמיתא. אדם, שארי באל"ף,
וסיים במ"ם. ולבתר דסיים אלפא ביתא בש"ת,
אתהדרו אתון אנו"ש, אל"ף כמלקדמין, נ'
דאיהו בתר מ' דאשתביק מאדם. ש', שירותא
דאתון דש"ת. נטיל אתון מהאי ומהאי. ו'
דיוקנא דאדם, לאתחזא, דהא משת אתיחסו
דרין בעלמא באורח מישר, כדקא יאות.

וברזא דאתון אתבני כולא. ואזלו תלתין
ותרין אלפא ביתות, עד דקיימו
ישראל על טורא דסיני. פיון דקיימו ישראל
על טורא דסיני, אתבנישו אתון, ואסתימו
בהפוכא דאלפא ביתות, ונפקאת אורייתא,
כלילא בתלתין ותרין שבילין דרזא דחכמתא
עילאה, ואתרשימת אלפא ביתא, בתריסר
תחומין, תריסר שבטין. בר תרין דאסתלקו
מנהון, ואינון ח"ט, דלא אתחזו בהו כלל.

עד דאעלו לארעא בשירותא, והיה חרם
ביניהו בחובא דעכן, וכדין אתהדרו
אינון תרין אתון, דהו מסתלקי מניהו,
ואינון מכרזי ואמרי חטא ישראל. ואלין אתון
לא אסתלקו מניהו, אף על גב דהו בארעא
קדישא, בכל דרא ודרא.

עד דאתא שלמה, ובנה בי מקדשא,
ואתישבו עלמין, עילא ונתא בדיוקנא
חדא. פדין אתישרו אתון כולהו, ואינון
תרין אתון דהו רשימין ביניהו לביש,
אתהפיכו לטב, אתהדרו טח, דכתיב (מ"א ה ה)

וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה ויִשְׂרָאֵל לְבֵט"ח.

בּוֹלְהוֹ אֶתְוֹן הוּוֹ שְׁלָמִין בִּינִייהוּ בְּלֹא קִטְרוּגָא
כָּלֵל, וְאֶתְוֹן דְּאֶלְפָא בִּיתָא בּוֹלְהוּ, הוּוֹ
שְׁלִימִי עֵילָא וְתַתָּא. אֶתְוֹן עֵילָאִין הוּוֹ שְׁלִימִין
לְעֵילָא. אֶתְוֹן דְּקִיקִין הוּוֹ שְׁלִימִין לְתַתָּא.

בְּשַׁעְתָּא דְּכְרוּבִים הוּוֹ פְּרָסִי גְדַפְיָהּ מִתַּתָּא
לְעֵילָא, אֶתְוֹן פְּרָחִין מִתַּתָּא לְעֵילָא,
וְאֶתְוֹן מַעֲיָלָא לְתַתָּא, וְעֵילָאִין אֵלִין בְּאֵלִין,
וְאֶתְכַלִּילוּ אֵלִין בְּאֵלִין, בְּנִשְׁקִין דְּרַחֲמִימוּ.

בֵּינָן דְּאֶתְוֹן מִתְחַבְּרָן, כָּל דְּרַגִּין תַּתָּאִין, וְדְרַגִּין
עֵילָאִין, וְעֵלְמִין בּוֹלְהוּ, מִתְחַבְּרָן כַּחֲדָא,
וְנִשְׁקִי אֵלִין בְּאֵלִין, בְּנִשְׁקִי דְּרַחֲמִימוּ, עַד דְּהוּוֹ
בּוֹלְהוּ חַד, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַד, בְּלֹא
פִירוּדָא כָּלֵל.

כֹּרְ נִשְׁקִין דְּרַחֲמִימוּ, לֹאוּ אִינוּן אֶלָּא לְמַהוּ
כָּלֵלָא חַדָּא, לְאֶתְכַלִּלָּא דָּא בְּדָא בְּלֹא
פִירוּדָא. וּבְגִין כֹּךְ נִשְׁקִין אֵלִין בְּכוּלָּא, אִינוּן,
לְמַהוּ כּוּלָּא חַד בְּכָלֵלָא חַדָּא, אֶתְוֹן בְּאֶתְוֹן,
עֵלְמִין בְּעֵלְמִין, דְּרַגִּין בְּדְרַגִּין, אֶתְתָּא בְּבַעֲלָהּ,
לְמַהוּ כּוּלָּא חַד.

פִּיהוּ, אַמַּאי פִּיהוּ, פִּיו מִיבְעִי לִיה. אֶלָּא
לְאֶכְלָלָא תְרוּבִייהוּ כַּחֲדָא. פִּיהוּ,
לְאֶתְחַזָּא דְּהָא אִיהִי זְמִינִית לְגַבִּיָּה, כַּאֲתַתָּא
דְּתַקִּינַת פּוּמָה, לְקַבְּלָהּ נִשְׁקִי מִבְּעֵלָהּ. בְּגִין
כֹּךְ אֶתְחַזִּי זְמִינִי דְּפּוּמָה.

פִּיהוּ, הֵכָא אֵיתָ לְאֶסְתְּפִלָּא, אִי תִימָא דְּנִשְׁקִין
אִינוּן לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאִין סוּף, בְּגִין
דְּאֶמַר בְּאוּרַח סְתִים יִשְׁקֵנִי פִּיהוּ. וְלִבְתָּר אֶהְדֵּר
בְּאֶתְגַּלְיָא דּוּדִידָה. לֹאוּ הֵכִי, דְּהָא נִשְׁקִין לֹא
תְלִיין תַּמָּן לְעֵילָא, אֶלָּא אֶתְתָּא בְּבַעֲלָהּ. אֶלָּא
עַד לֹא אֶתְקִרִיבּוּ דָּא בְּדָא, אֶמַר בְּאוּרַח סְתִים.
כֵּינָן דְּאֶתְקִרִיבּוּ וְאֶתְנִשְׁקִי בְּדִבְקִי דְּרַחֲמִימוּ דָּא
אֶלָּא שְׁטָרַם הֶתְקִרְבּוּ זֶה עִם זֶה אֶמַר בְּדִרְךְ נִסְתָּר. כֵּינָן שְׁהֶתְקִרְבּוּ וְהִתְנַשְׁקוּ בְּדִבְקוּתָא שְׁל אֶהְבָּה

שְׁפָתוֹב וַיֵּשֶׁב יְהוּדָה ויִשְׂרָאֵל
לְבֵט"ח.

בֵּין כָּל הָאוֹתִיּוֹת הָיוּ שְׁלוֹמוֹת בְּלִי
מְרִיבָה כָּלֵל, וְכָל אוֹתִיּוֹת הָאֶלְפָּא
בִּיתָא הָיוּ שְׁלָמוֹת לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה. הָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת הָיוּ
שְׁלָמוֹת לְמַעְלָה, וְהָאוֹתִיּוֹת
הַדְּקוֹת הָיוּ שְׁלָמוֹת לְמַטָּה.

בְּשַׁעַר שֶׁהַכְּרוּבִים הָיוּ פּוֹרְסִים
כְּנִפְיָהֶם מִמַּטָּה לְמַעְלָה, אוֹתִיּוֹת
פּוֹרְחוֹת מִמַּטָּה לְמַעְלָה, וְאוֹתִיּוֹת
מִמַּעְלָה לְמַטָּה, וְנִכְנָסִים אֵלָיו
בְּאֵלָיו, וְנִכְלָלִים אֵלָיו בְּאֵלָיו,
בְּנִשְׁקוֹת שֶׁל אֶהְבָּה.

כֵּינָן שֶׁהָאוֹתִיּוֹת מִתְחַבְּרוֹת, כָּל
הַדְּרָגוֹת הַתַּתְּחוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת
מִתְחַבְּרִים יַחַד, וְנוֹשְׁקִים אֵלָיו
בְּאֵלָיו בְּנִשְׁקוֹת שֶׁל אֶהְבָּה, עַד
שֶׁכֻּלָּם נִהְיוּ לְאַחַד, וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא אֶחָד בְּלִי פִירוּד כָּלֵל.

כֹּרְ נִשְׁקוֹת הָאֶהְבָּה אֵינָן אֶלָּא
לְהִיּוֹת כָּלֵל אֶחָד, לְהַכָּלֵל זֶה בְּזֶה
בְּלִי פִירוּד, וּמִשּׁוֹם כֹּךְ הַנִּשְׁקוֹת
הִלָּלוּ בְּכָל הֶזֶן, לְהִיּוֹת הַכָּל אֶחָד,
בְּכָלֵל אֶחָד, אוֹתִיּוֹת עִם אוֹתִיּוֹת,
עוֹלָמוֹת עִם עוֹלָמוֹת, דְּרָגוֹת עִם
דְּרָגוֹת, אֲשֶׁר עִם בְּעֵלָהּ, לְהִיּוֹת
הַכָּל אֶחָד.

פִּיהוּ, לְמָה פִּיהוּ? הִנֵּה צְרִיךְ
לְהִיּוֹת פִּיו! אֶלָּא לְהַכָּלִיל אֶת
שְׁנֵיהֶם יַחַד. פִּיהוּ, לְהִרְאוֹת
שֶׁהֵיא הִרִי זְמִינָה אֵלָיו, כַּאֲשֶׁר
שְׁמַתְקִינָה פִּיהָ לְקַבֵּל נִשְׁקוֹת
מִבְּעֵלָהּ, מִשּׁוֹם כֹּךְ נִרְאִית
הַזְמִינִיּוֹת שֶׁל פִּיהָ.

פִּיהוּ, כֵּאֵן יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל, אִם
תֹּאמַר שֶׁהַנִּשְׁקוֹת הֵן לְמַעְלָה
לְמַעְלָה בְּאִין סוּף, מִשּׁוֹם שֶׁאֶמַר
בְּדִרְךְ נִסְתָּר יִשְׁקֵנִי, פִּיהוּ, וְאַחֵר
כֹּךְ בְּגִלּוּי - דִּידִךְ? לֹא כֹךְ, שֶׁהִרִי
הַנִּשְׁקוֹת אֵינָן תְּלוּיּוֹת שֵׁם
לְמַעְלָה, אֶלָּא אֲשֶׁר עִם בְּעֵלָהּ,
כֵּינָן שֶׁהֶתְקִרְבּוּ וְהִתְנַשְׁקוּ בְּדִבְקוּתָא שֶׁל אֶהְבָּה

לשנה אחת:
ב אלול

שיר השירים - ע"א

ג' שנים-ש"ג:
י תמוז

זה עם זה, היא אמרה בגלוי
דודיך, ולא כתוב דודיך, שהרי
כלולים יחד באהבה, בחבור
אחד, בלי פרוד כלל.

כי טובים דדיך מיין, הטוב אינו
אלא מצד האור הראשון, שכתוב
(בראשית א) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר
כִּי טוֹב. וכאן שהאור בשלמותו,
שנכלל הימין בשמאל. טובים
דדיך מיין - זהו יין התורה, שהוא
חדוה, טובים מצד של השמאל.
שמה רבי שמעון ואמר, ודאי
זוהי שמחה שזכיתי בכל הדברים
העליונים הללו. אמר לו אליהו,
רבי, פתח פיה, שדברך כתובים
למעלה, ודברי כתובים למטה.
אשריכם הצדיקים לפני עתיק
הימים, בעולם הזה ובעולם
הבא.

פתח רבי שמעון ואמר, ישקני
מנשיקות פיהו כי טובים דדיך
מיין. תורה שבעל פה היתה
אומרת לתורה שבכתב, שהיא
הולכת אחר אותן הנשיקות של
תורה שבכתב אחר המתיקות
שלה, להתחבר זה עם זה באותן
הנשיקות. וכאשר (ואז) היא
במחלקת עם עלמותיה, להתפתח
עמה, שכלם יהיו קשורים לתורה
שבכתב.

ובשמתחברת ונכללת בתורה
שבכתב בשמחה, בחבור אחד,
שנושקים זה בזה באהבה,
מחזיקה בו ואומרת לו
בחיבבות: כמה יקרים חיבבותיך
מהיין שלך שמחזיק בי את
אהבתך, עד שמרונה אותי היין
של האהבה להחזיק בך, הקשויט
שהתקשטה תורה שבעל פה
בעלמותיה, כדי להתחבר בתורה
שבכתב.

המשנה היא ראשית הראש,
בסוד התקון שראוי לה. הברייתא
היא בסוד התקון של ירכים

בדא, איהי אמרה באתגלגלא, דודיך, ולא כתיב
דודיך, דהא פלילין פתדא ברחימו, בחבורא
חדא, בלא פירודא כלל.

כי טובים דדיך מיין, טוב לאו איהו, אלא
מסטר דאור קדמא, דכתיב (בראשית א ד) וַיֵּרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב. והשתא דאת
בשלימו, דאתפליל ימינא בשמאלא. טובים
דודיך מיין, דא יינא דאורייתא, דאיהו חדוה,
טובים מסטרא דשמאלא.

חדי רבי שמעון ואמר, ודאי דא איהו חדוה,
דזכינא בכל הגי מלין עילאין. אמר ליה
אליהו, רבי, אפתח פומך, דמילך כתיבין
לעילא, ומיליי כתיבין לתתא. זכאין אתון
צדיקאי קמי עתיק יומין, בהאי עלמא ובעלמא
דאתי.

פתח רבי שמעון ואמר, ישקני מנשיקות פיהו
כי טובים דדיך מיין. אורייתא דבעל פה,
הוה אמרה (דף ע"ב) לגבי אורייתא דבכתב,
דאיהי אזלת בתר אינון נשיקין דתורה דבכתב,
בתר מתיקו דילה, לאתחברא דא עם דא
באינון נשיקין. וכד (וכדין) איהי בפלוגתא
בעולימתהא, לאתתקנא בהדה, למהוי פולהו
קשיטין לגבי תורה שבכתב.

וכד אתחברת ואתפלילת בתורה שבכתב
בחדוה, בחבורא חדא, דנשיק דא בדא
ברחימו, אתקפת ביה, ואמרה ליה בחיבבו,
כמה יקירין חיבבותיך, מחמרא דילך,
דאתקיף בי רחימו דילך, עד דרוי לי חמר
דרחימו, לאתתקפא בך, קישוטא דאתקשטת
אורייתא דעל פה בעולימתהא, לאתחברא
באורייתא דבכתב.

משנה איהי שרותא דרישא, ברזא דתיקונא
דאתחזי לה, ברייתא איהי ברזא

דְּתִיקוֹנָא יִרְכִין וְרַגְלִין. גּוּפָא בְּתִיקוֹנָא דְּאַתְחַזִּי
(לה).

אַתְנֵאן עוֹלִימְתָהּ, מְקַרְבִין לָהּ, לְתַקְנָא לָהּ.
דָּא אָמַר מוֹתֵר, וְדָא אָמַר אָסוּר, דְּדָא
אִיהוּ קִישׁוּטָא דְּכָלָה, כַּד מְקַשְׁטִי לָהּ. דָּא אָמַר
כַּד מְקַשְׁטִי, הָכִי אֲזֵלָא קִישׁוּטָא דָּא. וְדָא אָמַר
לֹא הָכִי. דָּא אָמַרָה קִישׁוּטָא דְּרִישָׁא הָכִי אָסִיר
וּמְהֵדֵק. וְדָא אָמַרָה כִּיפָּה דְּרִישָׁא מוֹתֵר
בְּסֻטְרָא דָּא, וְאָסִיר וּמְהֵדֵק בְּסֻטְרָא דָּא.

דָּא אָמַרָה, קִישׁוּטָא דְּדִהָבָא דָּא, בְּלָבוּשָׁא דָּא,
אִיהוּ פְּסוּל לְמַהוּי קִישׁוּטָא לְגַבֵּי דָּא. וְדָא
אָמַר, כְּשֶׁר וְיָאוֹת הוּא לְאַתְחַזָּא דָּא בְּדָא.
וְכָל דָּא אִיהוּ תִיקוֹנָא וְקִישׁוּטָא דְּכָלָה.

וְעַם כָּל דָּא, בְּעוֹד דְּאִינוּן מְקַשְׁטֵן, וְרַמְיָא
קְטְרוּגָא בְּקִישׁוּטָא, הִיא אוֹסִיפֵת חֵילָא
וְנוּי וְגִוּוֹן, וְתִיקוֹן בְּהוּ וְיִתְבָּא בִיקְרָא בִּינִייהוּ,
וְאַתְחַשְׁבֵת בְּנִפְשָׁה יִתִיר מִכַּמָּה דְּהוֹת מָאָה
זְמַנִין.

בֵּינָן דְּאַתְקַשְׁטֵת בְּהוּ, כּוּלָּהּ אַחְדִין לָהּ
בְּקִישׁוּטָהּ, וּבְתִיקוֹנֵי שְׁפִירָתָא, וְעַאֲלִין
לָהּ לְגַבֵּי מִלְפָּא, אוֹרִייתָא דְּבִכְתָּב.

כַּד יִתְבָּא מְטְרוּנִיתָא בְּמִלְפָּא, בְּתִיקוֹן שְׁפִירָא,
וּמִלְפָּא חֲזִי לָהּ מִתְקַשְׁטָא בְּשִׁפּוּרָא, הֵהוּא
קִישׁוּטָא מְכַרִיז וְאָמַר לְמִלְפָּא, לְנִשְׁקָא לָהּ,
דְּדָא אִיהוּ דְּבִקוּתָא דְּרַחֲמִימוּ, לְאַתְכַּלְלָא דָּא
בְּדָא. מֵאן גָּרִים בְּאִינוּן נְשִׁיקִין וּבְהֵהוּא
רַחֲמִימוּ, אִינוּן עוֹלְמָתָאן דְּקַשְׁיטוּ לָהּ.

כַּד בְּעִיָא לְאוּטְבָא לְעוֹלִימְתָהּ, הִיא וּמִלְפָּא
לְמִיָּהֵב לֹון נְבִזְבִּזָן, לְכוּלָּהּ יִהִיב בְּחֵדָא.
לְכוּלָּהּ דְּהוּ מְקַטְרְגִי דָּא בְּדָא עַל קִישׁוּטָהּ,
יִהִיב מִלְפָּא וּמְטְרוּנִיתָא נְבִזְבִּזָן וּמִתְנָן בְּרַעוּ
בְּחִיבּוּ, לְמִיחֶסֶן לֹון יְרוּתָא בְּאַלְף עֲלָמִין
דְּכִסִּיפִין לְעֵלְמָא דְּאַתִּי. וְכָל שָׁפָן אִינוּן דִּידְעִי

וְרַגְלִים. הַגּוּף בְּתִיקוֹן שְׁרָאוּי (לה).
בְּאוֹת עֲלֻמוּתֶיהָ, מְקַרְבִים אוֹתָהּ
לְתַקֵּן אוֹתָהּ. זֶה אוֹמֵר מוֹתֵר, וְזֶה
אוֹמֵר אָסוּר, שְׁזֵהוּ הַקְּשׁוּט שֶׁל
הַכֹּלָה כְּשֶׁמְקַשְׁטִים אוֹתָהּ. זֶה
אוֹמֵר כְּשֶׁמְקַשְׁטִים, כִּף הוֹלֵךְ
הַקְּשׁוּט הַזֶּה. וְזֶה אוֹמֵר לֹא כִּף.
זוֹ אוֹמֶרֶת שֶׁקְּשׁוּט הָרֹאשׁ כִּף
אָסוּר וּמְהֵדֵק. וְזוֹ אוֹמֶרֶת פְּסוּי
הָרֹאשׁ מוֹתֵר בְּצַד זֶה, וְאָסוּר
וּמְהֵדֵק בְּצַד זֶה.

זוֹ אוֹמֶרֶת, קְשׁוּט הַזֶּהֱבָה הַזֶּה עִם
הַלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא פְּסוּל לְהִיּוֹת
קְשׁוּט לָזֶה. וְזֶה אוֹמֵר, כְּשֶׁר וְרָאוּי
הוּא לְהִירָאוֹת זֶה עִם זֶה, וְכָל זֶה
הוּא תִקּוֹן וְקְשׁוּט הַכֹּלָה.

וְעַם כָּל זֶה, בְּעוֹד שֶׁהֵם מְקַשְׁטִים
וּמְטִילִים קְטְרוּגַת בְּקְשׁוּט, הִיא
מוֹסִיפָה כַח וְנוּי וְגִוּוֹן וְתִיקוֹן בָּהֶם,
וְיוֹשְׁבֵת בְּכָבוֹד בִּינִייהֶם,
וּמִחְשִׁיבָה אֶת נַפְשָׁה יוֹתֵר מִכַּמוּ
שֶׁהִיָּתָה מֵאָה פְּעָמִים.

בֵּינָן שֶׁהִתְקַשְׁטָה בָּהֶם, כָּלֶם
אוֹחֲזִים אוֹתָהּ בְּקְשׁוּטֶיהָ וּבְתִיקוֹנֶיהָ
יִפְיָהּ, וּמְכַנִּסִים אוֹתָהּ אֶל הַמֶּלֶךְ,
הַתּוֹרָה שְׁבִכְתָּב.

בְּשִׁיּוּשְׁבֵת הַגְּבִירָה עִם הַמֶּלֶךְ
בְּתִיקוֹן יָפָה, וְהַמֶּלֶךְ רּוֹאֶה אוֹתָהּ
מְקַשְׁטָת בִּיפִי, אוֹתוֹ הַקְּשׁוּט
מְכַרִיז וְאוֹמֵר לְמֶלֶךְ לְנִשְׁקָא אוֹתָהּ,
שְׁזֵהִי דְּבִקוּתָא שֶׁל אֲהָבָה לְהַכֻּלֵּל
זֶה עִם זֶה. מִי גּוֹרֵם בְּאוֹתָן
הַנְּשִׁיקוֹת וּבְאוֹתָהּ הָאֲהָבָה? אוֹתָן
הַעֲלָמוֹת שֶׁקְּשִׁטּוּ אוֹתָהּ.

בְּשִׁרּוּצָה לְהִיטִיב לְעֲלֻמוּתֶיהָ,
הִיא וְהַמֶּלֶךְ לֵתֵת לָהֶם מִתְּנוּת,
לְכַלֵּן נוֹתֵן יָחִיד. לְכָל מִי שֶׁהוּ
רְבוּת זֶה עִם זֶה עַל קְשׁוּטֶיהָ,
נוֹתֵנִים הַמֶּלֶךְ וְהַגְּבִירָה מִנְחוֹת
וּמִתְּנוּת בְּרִצּוֹן וּחִיבּוּת, לְהוֹרִישׁ
לָהֶן יְרֵשָׁה בְּאַלְף עוֹלָמוֹת
הַנִּכְסָפִים לְעוֹלָם הַבָּא. וְכָל שָׁפָן

בְּרִזִין דְּחִכְמָתָא, לְקַשְׁטָא